

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 2. Ljubljana, dne 1. februarja 1909. XVII. tečaj.

NA SVEČNICO.

Sinek, nesi svečo v cerkev,
môli tam lepo,
da bi bilo v tvojem srcu
tudi vse svetló.

Kakor plamen bele sveče,
imej v srcu luč!
Ta ti bo kedaj po smrti
v raj nebeški kľjuč.

Luč, ki v srcu rajsko sveti,
čista je krepost;
Ta ohrani neskaljeno
vso mladost, starost.

Sinek, nesi svečo v cerkev,
Bogu jo prižgi,
da ti v srcu luč kreposti
venomer žari.

Mokriški.

PRIDI, ZLATA VESNA!

Oj prisveti, zlati solnček,
in raztopi mrzli sneg!
Pridi, zlata vesna, pridi,
cvetja nam nasuj na breg!

Oj prinesi pesmi glasne,
ki smo peli jih nekđaj;
Oj prinesi spet v naravo
in nam v srca mladi maj!

Bogumil Gorenjko.

KAJ NAS UČI PRATIKA?

3. Cerkveno leto.

Babica: Povej mi, Marica, o čem smo se zadnjič pogovarjali?

Marica: Pogovarjali smo se o tem, da je čas najdragocenejši dar božji, — da nam ga Bog deli le v malih delih, — da ga merimo z urami in pratikami . . .

Janko: Meni je pa neka nova misel šinila v glavo. Pa ne vem, bi jo li povedal, ali ne. Morda bi se mi še smejali.

Babica: O, le kar povej. Saj, če je kaj veselega, kaj za smeh, tudi radi slišimo. Le verjemite, ljubi otročiči, da sem takrat najbolj vesela, če vidim, da ste vi veseli.

Janko: Mislil sem si: Če že čas merimo, kaj pa, če bi ga še tehtali?

Babica: Lej ga modrijana; to je pa izvrstna misel. Da, tudi tehtati, t. j. po vrednosti ceniti moramo dneve v letu, in prav pravična tehtnica zanje je tudi — pratika.

Sicer je vsak dan brez razločka neprecenljiv dar božji; vendar so po cerkveni uravnavi nekateri dnevi veliko bolj imenitni nego drugi, ker si jih je Bog še posebej odbral v svojo čast in slavo, pa hoče, da jih tudi mi obračamo v večjo dušno korist. Najimenitnejši dnevi v letu so vse nedelje in vsi zapovedani prazniki; pa tudi navadni prazniki so nekateri imenitnejši mimo drugih.

To različnost posameznih dni nam določuje cerkveno leto. Cerkveno leto se torej imenuje vsako leto, če se oziramo posebej na nedelje in praznike.

Janko: Leto je leto; meni ni prav jasno to razločevanje. Prosim, pojasnite nam natančneje ta razloček.

Babica: To pa vendar ni težko. Cerkveno leto se loči od navadnega leta tako-le: a) Cerkveno leto ima drugačen začetek in konec. Navadno leto se začne s prvim januarjem in se konča z zadnjim decembrom (kakor se tudi pratika začne in neha); cer-

kveno leto pa se začne s prvo adventno nedeljo in konča z zadnjo soboto po binkoštih. (Pokaži mi to v pratiki). — *b*) Cerkveno leto se tudi drugače deli. Navadno leto se deli v 12 mesecev in štiri letne čase; cerkveno leto pa delimo v tri dele, ki se tudi imenujejo tri dobe cerkvenega leta, in sicer po najimenitnejših praznikih: božična, velikonočna in binkoštna doba.

Janko: O, tu pa ni veliko razločka.

Babica: Je in ni. Na zunanje in na videz se res navadno leto le malo razločuje od cerkvenega; toda v resnici je pa neizmerno velik razloček med njima, kakor med nebom in zemljo. Letne čase v navadnem letu odločuje solnce, zato se navadno leto imenuje tudi solnčno leto. Res je, da tudi cerkveno leto vlada solnce, toda ne ustvarjeno solnce, marveč nebeško Solnce, božje Solnce — Jezus Kristus!

Advent je takorekoč zima cerkvenega leta, ker nas spominja onih mračnih in žalostnih časov, ko je še tema zmot in nevere vladala svet in še ni žarno solnce krščanstva ogrevalo človeških src. Drugi del božične dobe pa smemo po pravici primerjati pomladi, ker nam predstavlja oni srečni čas, ko je že žarno svetilo in grelo nebeško Solnce. Velikonočna doba pa je poletje v cerkvenem letu, ker nam predočuje one veličastne dni, ko je božje Solnce doseglo svoj višek ter se sicer nekaj časa skrilo za temne oblake bridkega trpljenja in smrti, pa le, da je tem veličastneje in žarnejše zopet posijalo po častitljivem vstajenju. In slednjič nam je binkoštna doba blagodejna jesen v cerkvenem letu, ker nam podaje po nebeškem Solncu dozoreli sad božjih milosti sv. Duha v sveti katoliški cerkvi.

Iz tega tudi razvidite, ljubi otročiči, kako nam vsako cerkveno leto razodeva neskončno ljubezen presv. Trojice. Božična doba nam oznanja, kako zelo nas je ljubil Bog Oče, ker nam je poslal svojega Sina na svet; velikonočna doba nas uči, kako neizmerno nas je ljubil božji Sin, Jezus Kristus, ker nas je odrešil s svojim grenkim trpljenjem in bridko smrtjo na križu; binkoštna doba pa jasno priča, kako zelo nas

ljubi sv. Duh, ki nam je v sveti katoliški cerkvi odprl neusahljivi studenec brezštevillnih milosti!

Zdaj se pa hočem prepričati, ste li storili to, kar sem vam bila naročila zadnjič. Kje imate prvo številko „Angelčka“? Kažite mi obe barvani sliki v sredi. Ali ste pa tudi razumeli vse?

Janko: Jaz mislim, da sem dobro razumel in da bi znal prav raztolmačiti.

Marica: Seveda vse le ti, saj jaz tudi nisem dremala.

Babica: Le mirno! Vsak nekaj bosta povedala; jaz bom razsojevala, je li prav, ali ne. Ti, Binček, si pa še premajhen za take učene reči. Poslušaj pa le; nekaj se bo že prijelo tudi tebe.

Torej začnimo. Janko, kaj vidimo na prvi sliki?

Janko: Na prvi sliki A vidimo vse zapovedane praznike: Božič, Brezmadežno spočetje, sv. Štefan...

Marica: Oh, kako nerodno!

Babica: Res ni bil pravilen ta začetek. Pa nam ti povej, Marica!

Marica: Jaz sem pa uganila, zakaj so gospod urednik tako uvrstili praznike. V prvi vrsti so prazniki Gospodovi; deset jih je: Božič, Novo leto, sv. Trije kralji, Velika noč, Velikonočni ponedeljek, Vnebohod, Binkoštna nedelja, Binkoštni ponedeljek, sv. Trojica in sv. Rešnje Telo. V drugi vrsti pa so Marijini zapovedani prazniki; pet jih je: Marijino čisto spočetje, Svečnica, Marijino oznanjenje, Veliki in mali Šmaren. V zadnji vrsti pa so štirje svetniški zapovedani prazniki: Sv. Štefan, sv. Jožef, sv. Peter in Pavel pa Vsi sveti.

Babica: Zakaj niso prazniki v drugi in tretji vrsti kar zaporedno postavljeni drug za drugim?

Janko: Jaz vem. Prej ste rekli, da ločimo cerkveno leto v tri dobe; zato so pa prazniki tukaj tako razstavljeni, kakor se praznujejo v posameznih dobah, kar je tudi zaznamovano z rimskimi številkami ob vrhu.

Babica: Kaj pa na drugi strani?

Marica: Na tej strani so pa naštetii nekateri ime- nitnejši prazniki Gospodovi, Marijini, angelski in svetniški, ki niso zapovedani ali pa se praznujejo v nedeljo.

Babica: O teh in drugih praznikih vam bom kaj več povedala pozneje, ko pridejo na vrsto.

Binček: Zakaj so pa nekatere podobe rdeče, druge pa ne?

Babica: Janko, razloži mu ti to.

Janko: Rdeče so naslikane vse nedelje in vsi zapovedani prazniki, zato da vsak razvidi, da so to najimenitnejši dnevi v letu. Rdeče so naslikani še nekateri drugi prazniki in godovi zato, ker jim je Cerkev priznala višjo svečanost, ali pa jih ljudje sami po nekaterih krajih in deželah posebno čislajo in praznujejo.

* * *

3. febr.

Sv. Blaž je bil najprej zdravnik, pozneje pa so ga izvolili v njegovem rojstnem mestu Sebasti v Mali Aziji za škofa. Ko je cesar Licinij začel (l. 314.) preganjati kristjane, je sveti škof ubežal v egejsko gorovje: Ganljivo je brati, kako je tu podomače občeval z gozdnimi živalmi, slično kot Adam pred grehom. Divje zveri so mu bile prijazne, ljudje ne. Lovci so ga namreč izsledili in izdali poganskim sodnikom, ki so ga vrgli v ječo in raznovrstno mučili ter slednjič obglavili. — V ječi je še čudežno ozdravil več bolnikov. Med drugimi dečka, ki mu je bila v grlu obtičala ribja kost, katere mu niso mogli na noben način odpraviti. Svetnik poklekne, moli in blagoslovi mladega bolnika, ki ozdravi pri tej priči.

S tem čudežem v zvezi je „**Blažev blagoslov**“, ki se takole vrši. Posebej v to svrho se blagoslove sveče. Z dvema takima navzkriž položenima svečama se mašnik dotakne vratu onih, ki žele prejeti ta blagoslov, ter moli: „Po priprošnji sv. Blaža, škofa in mučenca, te reši in obvaruj Gospod vsakega zla in bolečine v grlu.“ Da se blagoslov deli s svečami, prihaja bržkone odtod, ker mu je neka usmiljena gospa prinesla voščenih sveč, da bi ne bil brez luči v temni ječi. Imej v čislih in obračaj si v prid cerkvena blagoslovila in posvečevanja.

* * *

6. febr.

Sv. Rotija (Doroteja) je bila tudi v Mali Aziji doma, v Kapadociji, in je bila mučena za cesarja Diokleciana. Junaško se je zagovarjala pred poganskimi sodniki. Posebno krasno in slikovito je govorila o prelepi in presrečni deželi, v katero jo privede mučeniška smrt: „Glejte, v deželo grem . . ., kjer se na vrtu mojega Ženina bele lilije leskečejo, dišeče mazilo cedi, sladko sadje zori — o kako se veselim tega kraja!“

To sliši mlad odvetnik in porogljivo reče svetnici: „Pošlji še meni onega cvetja in sadja, ki raste na vrtu tvojega ženina!“ Devica mu obljubi. Isto uro, ko je bila sv. Rotija obglavljena, je prišel k onemu odvetniku lep mladenič s košarico sadja in cvetja, rekoč: „Na, to ti pošlje Doroteja z vrta svojega Ženina!“ To tembolj pretrese drznega pogana, ker je bilo pozimi. Javno izpove vero v Jezusa Kristusa in umrje zanj mučeniške smrti.

Posnemaj sveto Rotijo v trdnem zaupanju na božjo pomoč in tudi ti se že naprej veseli one sreče, ki ti je pripravljena v nebeškem rajju!

* * *

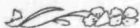

14. febr.

Sv. Valentin, izredno pobožen mašnik v Rimu, je bil mučen nekako 30 let prej kot sv. Rotija, za časa cesarja Klavdija. Najprej ga je sodil cesar sam, potlej pa ga je izročil sodniku Asteriju, ki ga je na vso moč izkušal pridobiti zase in odvrniti od Jezusa. Ko je v zagovoru svetnik Jezusa imenoval luč sveta, se Asterij zamisli in reče: „Deklica, ki sem jo bil sprejel za svojo hčer, mi je oslepela in že dve leti ne gleda dnevne svetlobe. Ako Jezus, ki, praviš, da je luč sveta, povrne deklici zdrave oči, bom še jaz veroval vanj.“ Svetnik moli in položi deklici roke na slepe oči. Hčerka res ozdravi, Asterij se da krstiti z vso družino in s posli, skupno 40 oseb. To še bolj razjezi cesarja, ki da sv. Valentina neusmiljeno pretepsti in končno obglaviti. Tega nas spominja

meč na sliki. Palmov list v roki pa je splošno znamenje mučeniške zmage in slave.

Ljudstvo pravi, da je „sv. Valentin rožic budin“. O, naj bi tudi v našem srcu vzbujal cvetlice onih svetih čednosti, ki so nekdam krasile njegovo mašniško srce!

KDO JE ZVITEJŠI?

Basen. — Spisal Silvester K.

(Konec.)

Kosmatinu ni bilo po volji, da ga lisica zapusti ravno zdaj. Ker mu pa nič ne pomaga vse prigovarjanje, gre svoj pot naprej in reče: »Le pojdi! Sicer ne vidim predobro, a mi bo že odleglo. Ostani torej zdrava!«

Lisica odbeži. Čez nekaj časa zasliši dvakratni strel. Takoj vé, da je bržčas lovec ustrelil medveda. Uganila je.

Ko je namreč medved korakal sam po gozdu, pride mu nasproti lovec. Medved se mu noče ogniti in postoji mirno, ko vidi meriti lovca. Misli si: »Le meri, le; ustreliti me tako ne moreš! To je že prej preskrbela lisica.«

Prvi strel počí in krogla kaj dobro zadene medveda, ki še le zdaj spozna, da ga je nalagala lisica, in hoče zbežati. Toda bilo je prepozno. Od druge krogle zadet se zvrne smrtno ranjen na tla in pogine v nekaterih trenutkih.

Lisica ga ni obžalovala. Menila je: »Sam si je kriv nesreče, zakaj je bil pa tako lahkoveren!«

III.

Zopet je mislila lisica na nove zvijače in šale. Priložnosti je imela dovolj; ker ni nobena žival tako muhasta kakor ona.

Za neko deteljno njivo šetaje, naleti kmalu potem na zajca, ki je tamkaj mirno spal.

»Ta je videti precej učen.« si misli lisica, »temu moram tudi zasoliti eno!« Utrga torej koprivo in mu

— — — — — Nedolžnost. — — — — —

ž njo prav dobro namaže nos. Zajec se zbudi in skoči prestrašen pokonci.

»Le miren bodi, boterček! Nič ni hudega. Opozvala sem te, kako si učeno spal z odprtimi očmi. Pa se ti vsede muha na nos. Da bi jo pregnala in hkrati kaznovala, sem vzela koprivo in sem muho dobro namazala in opekla.«

Zajec se praska po nosu in si misli: »Lepo je že, ako si muhe odganjala s koprivo. Muho res morebiti tudi boli, a moj nos je dobil tudi dovolj.«

»Kaj pa misliš, da zdaj spiš v tako lepem vremenu?« ga pokara lisica.

»Zelo sem bil zaspan,« se opravičuje zajec. »Da boš vedela, zakaj sem tako zaspan, ti povem. Pred nekaj dnevi srečam ježa, ki je zvit ležal sredi njive. Meni se je to zdelo prav čudno. Ker se jež ravno vzbudi, mu rečem, da bi gotovo ne mogel ostati prav dolgo tako zvit. Jež mi odgovori, da bom jaz prej zaspal poleg njega, preden se bo on stegnil. Tako sva torej stavila, da moram ježu za zimo preskrbeti dobro nastlano jamo, ako zgubim stavo. Jaz sem bil s stavo zadovoljen in sem ležal dva dni poleg njega. Jež se cel čas ni ganil. Naposled se nisem mogel več zdržati spanja in sem zbežal.«

»Kaj takega je pri tebi čisto mogoče,« se smeji lisica. »Zdaj bom pa jaz stavila z ježem, in bodi uverjen, da dobim stavo.«

»Grem mu takoj povedat,« se ponudi brž zajec.

»Le pojdi! Reci mu, naj se vleže pod brezo, ki raste tam za njivo, nekoliko nad potokom. Pridem takoj!« — Ko pride lisica, je bil jež že pripravljen.

»Pogiej mene,« reče lisica zajcu, »kaj bom jaz naredila! Iztegnil se bo, da bo veselje.« To rekši potочи lisica v klopčič zvitega ježa v potok. Ker ni mogel dihati, se je moral stegniti in splavati na suho.

»Kako sem ti hvaležen,« reče zajec, »da si me rešila sitne naloge. Jež me bo gotovo pustil pri miru sè svojo jamo, ki bi mu jo bil moral sicer preskrbeti.« Tako se je zahvaljeval zajec lisici in je še pristavil: »Če bi me potrebovala kdaj, prav rad ti kako pomorem.«

Lisica si misli: »O zajcu še nisem slišala drugega, kakor da je neumen. Bog ne daj, da bi me moja glavica zapustila kdaj tako daleč, da bi morala iskati pri zajcu pomoči!«

Ker se ni hotela dalje družiti z zajcem, sklene lisica, da se ga iznebi na lep, nagajiv način.

»Silno sem lačna in potrebna mesa,« reče lisica, »a ker je meso dobiti zelo težko, naj pojem kar tebe. Obed bo dober, ker si precej rejen. Pripravi se, da pogineš!«

Zajec se teh besed prestraši tako, da sede na tla.

»Ker si bolj neumen, kakor hudoben,« reče lisica prijenljivo, »imela bom s teboj usmiljenje. Dovolim ti nekaj. Glej, če imaš hitre in urne noge, mogoče je, da se še rešiš. Daj si dopovedati, kako mislim. Dovolim ti, da smeš pobegniti, ako le moreš. Leteti pa smeš samo po potu čez potok in dalje v breg. Jaz drvim za teboj. Če te dobim, si moj, in raztrgam te na drobne kosce; če mi pa uideš, prost si še in rešen.«

Zajcu se je odvalil težek kamen od srca.

»Ker imam prednji nogi krajši od zadnjih,« si misli, »letim v breg kaj lahko. Bežal bom pa že tako, kakor bi kdo kuril za menoj.«

»Kadar prideš do potoka,« ga pouči lisica, »leti pazno čez desko, da ne padeš v vodo. Prej pa še počakaj nekoliko, da pogledam, če bo naju držala.«

Lisica hiti k deski, ki je bila pri sredini podprta in jo položi tako, da je na drugem koncu prav malo visela nad njo.

Ko torej zajec kakor divji pridrvi po deski in pride nekoliko čez njeno sredino, se dvigne za njim deska, in zajec se prevrže na glavo v vodo. Neprostopoljna kopel mu ni bila ravno po volji. Gleda, kako bi prišel brž iz vode, in se požene po bregu navzgor. — Lisica, ki se je hotela le pošaliti s plašljivcem, začne se na ves glas smeјati in kriči za njim: »Vrni se, boter, vrni! Pozabil si svoj lepi dolgi rep v vodi. Škoda ga je!«

Zajec pa jo je drvil naprej in je bežal, dokler je le mogel. Vesel je bil, da se je rešil lisice, in niso ga užalile nič porogljive besede.

IV.

Kmalu po tem dogodku se priklati nagajiva lisica do majhne votline, v kateri je spal jazbec.

»Tudi temu hočem zagosti eno,« misli si in nanesi prav tiho toliko kamenja pred odprtino, da jo je celo zadelala. Nato se škodoželjno nasmeji in odbeži. Zaprti jazbec bi bil skoraj lakote poginil, da ga ni bil čez dva dni našel tovariš in ga rešil iz nevarne ječe.

Na tak in enak način se je šalila lisica tudi z drugimi živalmi, dokler ni bila mera njenih hudobij polna. Živali jo zatožijo pri kralju, mogočnem levu, in ta razpošlje biriče, ki naj ujamejo lisico in jo privedejo pred njegov sodni stol. Ta naloga pa ni bila tako lahka. Dolgo se je lisica skrivala in potikala okoli po gozdih, dokler je ni ranil lovec, ki mu je pa srečno ušla. Vsa slaba in upehana se vleže za neki grm, da si odpočije in trdo zaspi. Nesreča je pa hotela, da sta jo zapazila dva biriča-volka, jo ujela in pripeljala pred kralja.

Takoj se zberejo živali. Njihovo sodišče obsodi lisico k smrti. S to obsodbo seveda ni bila lisica zadovoljna. Po stari navadi bi bila najrajši pobegnila, a ni mogla, ker je bila z nogo privezana na močno vrv, ki jo je držal medved. Že se je hotela vdati nemili usodi. Toda v zadnjem trenutku si ve pomagati zvita glavica. Bilo je ravno takrat, ko je lisica že stala pod vislicami, okoli katerih je bila zbrana brezštevilna živalska družba.

Lisica je bila videti zelo potrta in skesana, kakor bi bila že pripravljena na smrt. Še enkrat se ozre po okoli stoječih in prosi za posluš. Živali potihnejo in lisica začne:

»Čislani tovariši! Vaše pravicoljubje in modrost vašega kralja sta me obsodila k smrti. Sama priznam, da sem bila res hudobna in da si nisem zaslužila kaj boljšega. Da pa morem vsaj izpokorjeno umreti, prosim vsakega izmed vas odpuščanja. Le tako si morem nekoliko olajšati svojo hudo in pekočo vest. Da pa vsaj nekoliko poravnam svoje hudobije in popravim škodo, ki sem vam jo tolikokrat učinila,

prepustim milostljivemu in mogočnemu kralju vse svoje premoženje, koje naj razdeli med vas zbrane. Za njega samega pa imam še poseben in jako dragocen dar. Ker vidim, da nekateri izmed vas prav neverjetno zmajujejo z glavami, naj vam kratko povem, kako sem prišla do svojega zaklada. Kolikokrat se spomnim nanj, tolikokrat se zmislim tudi na one srečne čase, ko je bil še eden mojih prednikov na kraljevem prestolu. Kot prebrisana glavica je znal dobro vladati in tudi dobro gospodariti. Prihranil si je bil velik zaklad samih suhih zlatnikov, katere sem črez nekaj stoletij podedovala jaz. Zaklad imam shranjen tukaj blizu in prinesem vam ga takoj, ako me le nekoliko oprostite. Saj sami vidite, da ni krivičen denar, ki ga vam prepuščam. Gotovo tudi upam, da ga blagovoljno sprejmete in me za ta čas, da ga prinesem, oprostite.«

Večina živalske množice veruje lisičinim besedam in le malo je takih, ki ji ne zaupajo in mislijo na novo zvijačo.

Kralj sam je bil v veliki zadregi in si ni vedel pomagati.

Naposled nasvetuje medved, eden najmodrejših kraljevih svetovalcev, naj se lisica sicer pošlje po denar, a on jo hoče spremljati. Sploh je najboljše, če se napoti vsa družba z lisico vred do brloga, kjer je zaklad shranjen. Na vrv privezana pa mora lisica ostati cel čas in tudi takrat, ko bo šla v svojo votlino. Vrv je za ta namen dovolj dolga.

Živali so bile zadovoljne s tem predlogom in tudi kralj je pokimal prav pohvalno medvedu, ki ga je s svojim modrim nasvetom rešil iz stiske. Sklene se torej lisico spremljati do votline. Nekatere je gnala skrb, da bi lisica ne ušla; večina živali pa je bila le neizmerno radovedna.

Lisica, povsem zadovoljna, pelje zbrane sodnike do samo njej znane luknje, kjer je prej imela svoje bivališče.

»Ker večina izmed vas ne more v ta ozki hodnik, zato je najbolje, da me vsi počakate tukaj zunaj. A ne hodite mnogo nad duplino okoli, ker je že stara

in bi se lahko zrušila. Če vam predolgo izostanem, potegneta me lahko z vrvjo ven. Nekaj časa pa že morate imeti potrpljenje, ker je zaklad zakopan in ga moram prej še odkopati.«

Lisica izgine z vrvjo, ki jo je kaj trdno držal medved, v votlino; živali pa se postavijo pred njo in radovedne pričakujejo lisice z denarjem. Pa kakor je bilo videti, se lisici ni mudilo nič. Živalj čakajo in čakajo ter gledajo nestrpnost proti votlini, in tudi kralju se je zdelo že dolgčas. Čez nekaj ur zapove medvedu, naj potegne za vrv in da lisici znamenje, naj se požuri. Medved stori, a nič odmeva. Medved se razsrdi in potegne z vso močjo za vrv. A glej čudo! Vrv se sicer napne, potegniti se pa ne da. Medved vleče z vso močjo, a ne pomaga nič. Naposled primejo tudi druge živali in vlečejo z vso silo. Po dolgem naporu odneha naposled vrv, pa tako naglo in nenadoma, da popadajo vse živali, ki so vlekale ob nji. Izvlečejo vrv. Na koncu vrvi najdejo mesto lisice le kos novo pretrgane močne drevesne korenine.

Da jih je lisica zopet vodila za nos, so vedele takoj vse živali, pa silna razburjenost in togota jim nista nič pomagali.

Kaj je storila lisica? Prišedši v votlino je takoj pregrizla vrv in jo privezala za močno drevesno korenino, ki je bila zrastle v lisičje zakotje. Lisica sama pa je pobegnila po drugem hodniku vun na prosto in dalje po svetu. — — —

Nekaj dni zaporedoma so stale straže pred lisičjo luknjo ter čakale, kdaj se vrne zvitorepka. Da je imela votlina tudi na nasprotno stran hodnik, tega živali niso vedele.

Po naključju pride tam mimo pes jazbičar, ki se kot domača žival ni pridružil živalskemu zboru, in se ponudi kralju, da hoče preiskati duplino. A čez malo časa se vrne z novico, da je skrivališče prazno, in da je premetena lisica že davno pobegnila na drugi strani vun.

Živali se razidejo, toda dobé od svojega kralja naročilo, da lahko lisico usmrte takoj, kakor hitro jo kdo dobi in si jo upa nadvladati. Živali so zado-

voljne, le zajec si misli: »Tako delo in tako čast pre-pustim prav rad drugim. Še vesel bom, ako pusti lisica mene v miru.«

* * *

Dobro je vedela lisica, kaj se ji zgodi, če jo dobi katera izmed močnejših živali v pest. Skrbno se je torej skrivala pred njimi in trpela zaradi njih mnogokrat hudo pomanjkanje.

Prišla je zopet zima in ž njo za lisico hud glad. Morala si je mnogokrat s trdo silo iskati boren prigrizek. Vsa gladna pride neke noči do kmečke hiše, pri kateri so imeli mnogo kuretine, a nobenega psa. Kmet si je bil dal narediti kurnik poleg hleva, od katerega je bil ločen le po tanki leseni steni.

Dve noči je lisica že srečno odnesla po eno kokoš, tretjikat pa jo je zadela nemila usoda.

V hlevu je spal hlapec, ki si je tretjega večera postavil postelj k omenjeni leseni steni, ki je ločila hlev od kurnika. Obakrat je bil sicer slišal kričati uplenjeno kokoš in vsakokrat je hitel gledat, a prišel je vedno prepozno. Da bi vendar enkrat izplačal lisico, je sklenil narediti iz kurnika past, v katero bi se ujela predrzna tatica. Zvrtal je torej skozi leseno steno luknjico, skozi njo napeljal močno železno žico. Žico je privezal h kurnikovim durim, pustil duri odprte in tako je čakal v hlevu na roparico.

Ni čakal zastonj. Kakor hitro zasliši kokošje kodakanje in plahutanje, potegne za žico in jo močno pritrdi. Vedoč, da ima lisico v kurniku in da mu na noben način ne more pobegniti, leže mirno spat in spi do jutra.

Zjutraj pokliče gospodarja in mu pokaže škodljivo roparico. Gospodar vzame puško in ustrelil lisico.

Takšen je bil konec lisičin, pa tudi konec njenih šal in hudobij.

Odgonetka dvokrižne zastavice.

ka	pa
ša	ra
ma	na

Prav so uganili: Mercina Roza v Zg. Kašlju; Lassbacher Karol in Marija, dijak in dijakinja v Ljubljani; Herga Jos. in Fr., Peteršič Jos., Weinhardt Karl, Čuš Fran, Žgeč Jak., učenci III. razr. na Dornovi pri Ptuj; Orožen Franc, učenec v Turji nad Hrastnikom; Smrke Alojzij, Kek Fr., Kordiš Jos., Barborič Karol, Rosolnik Lovro, Marjetič Jos., gimnazijci: Rohrman Stanko, Šenica Anton, Slak Anton, Hočevnar Jernej, Gliha Alojzij, Pelc Fr., Zagorc Anton, Vidic Jos., Jarc Alojzij, Šproc Anton, Kordiš Andrej, Barborič Ciril, Kastelic Robert, Duler Metod in Ciril, Avsec Adolf, Turk Jos., Stanko Jurij, Tomandl Fr., učenci IV. razreda; Češnovar Jakob, Auman Bruno, Glivar Ivan, Šproc Stanislav, učenci III. razr., Vintar Alojzij, Agnitsch Andrej, Vašič Viktor, učenci II. razr. v Rudolfovem; Močnik Pavla, učenka VII. razreda v Idriji; Pustišek Mihael, davkarski sluga v Kozjem; Mergon Albin, učenec v Vremah; Pungeršič Erazem, Merzel Ign., Kastrevc Alojzij, Medič Fr., učenci ljudske šole v Rudolfovem; Kobi Vladimir, dijak v kn. šk. zavodu v Št. Vidu; Kenda Režika, učenka VIII. razr. v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani; Udovč Ernst, učenec III. metne d. šole; Črnivec Ina, Tomažič Zdenka, učenki na c. kr. vadnici v Ljubljani; Karba Inčica, učenka V. razreda v Ljutomeru; Kumar Rudolf, učenec III. razr. na III. mestni d. šoli; Kalan Pavel in Levičnik Karol, učenca III. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Lončarič Josip, učenec III. razr. na I. m. d. šoli v Ljubljani; Fritz Ana, Kovač Anica, Lenček Elica, Peternel Pavla, Dužnik Katarina, Pečlin Mimica, Vovk Pavlica, Hrovat Lojzika, Mali Minka, Korošec Poldi, Oblak Mici, Orešek Fanči, Mihevc Tončka, Jelen Tinca, Korošec Milica, Kočevnar Minka, Meglič Katka, Mali Ani, gojenke v uršulinskem samostanu v Škofji Loki; Pack Rokej, učenec II. razreda v Svečah; Lužar Antonija, Burja Minka, Dolinar Ana, Grošelj Franciška, Mayer Lojzika, učenke uršulinske šole v Ljubljani; Petrin Jozefa, Štiglic Antonija, Tesovnik Franca, učenke IV. razreda v Rečici; Klemenčič Anton, Kolleritsch Jožef, Lesnika Roman, učenci pri Sv. Ani v Slov. goricah.

Odgovor na šaljivo vprašanje.

Zima (je takrat). — Prav so odgovorili: Kumar Rudolf, učenec III. razr.; Udovč Ernst, učenec IV. razr. na III. m. d. šoli v Ljubljani; Babič Frid., Farkaš Jože, Budja Fr. in Marko, Onišak Janez, Kralj Al., Slavič Ant., Prelog Al., Stuhec Fr., Skuhala Ant., Zamuda Jožef, Simonič Alojzij, Kosi Martinek, učenci V. razreda pri Sv. Križu. blizu Ljutomera.